

For 50 år siden

Mange interesserte artikler har vært å finne i Trondhjems Turistforenings årbok gjennom årene. Årbokkomiteen har her plukket noen spredte glimt fra årboken for 1930 — altså for 50 år siden.

Menneskene tykkes oss ofte underlige. De bygger et skyggenes rike og kaller det en by. De legger naturen øde, jevner den flat, de bygger lyset ute og stenger for utsynene.

Men i denne by, domens by, er husene lave, gatene favner lyset og åpner for utsikten. Og naturen har bakker og berg, åser og hauger og flater, skog og trær og grønt, og himmel og hav og fjerne snedekte fjell. Naturen er nærsagt allestedsnærværende i domens by.

Den er ikke noe underordnet eller sideordnet islett, denne elven, den er det mest levende og karakteristiske, den delende og samlende, det centrale drag i byens bilde. Naturens veldige og elegante gestus gjennom domkirkestanden. Den setter sving på hele byen...

Fra Christian Gierløffs artikkel «Elven».

Det må ikke tas oss ille op at vi i første rekke inviterer våre forbundsfeller i Trondhjem. Veien, stien mellom Trondhjem og Bergstaden bør aldri få lov til å gro til — den, våre fedre i begge byer trådte med sin fot, i kummer som i glede.

Men selvsagt er også andre velkommen til Bergstaden og til «rike over riket». Vi vil hilse hver farende svenn, uansett stand, stilling, nasjonalitet og tungemål, med vår bergmannshilsen fra alders tid: «Glück auf!».

Fra Johan Falkbergets artikkel «Bergstaden — Trondhjem».

Trollheimshytta, påsken 1980

(Roar Berg)

Sylene-feltet vil alltid bli hvilestedet for naturelskeren. Men det blir noe mere — det er bakgrunn for landets historie. Og her står vi ved et kjernepunkt. Landets historie er det bånd som knytter nasjonen sammen; forståelsen av historien lærer oss å akte og ære de folk som vi skylder, hvad vi er. Men skal vi forstå og vurdere den helt ut, må vi ha adgang til å se og lære å kjenne noe av den natur, vårt folk har hatt å kjempe med gjennom tidene, og etter hvert som naturen legges inn under materialismens omformende kultur, svinner bakgrunnen for historien så denne blir til døde bokstaver. Derfor er det, vi søker å bevare naturen så langt vi evner. Derfor er det vi ber om like rett for Loke som for Tor. Og derfor samler vi oss, vi som er glade i vårt folk og dets historie, i dets uforfalskede norske natur og setter som motto: Vern naturen!

Fra Hjalmar Brochs artikkel «Vern om naturen».

*Dette er altså Svartådalen. Hvor her er vakkert. Sidene på Gjeit-
hetta ligger i skygge, og derfor ser de så svarte og truende ut. Der er
lange blåsvarte skygger opefter fjellskarene, og snøflekke lyser
mørkegrønne, tilross for at de er skinnende kvite. Men på dalens
nordside har middagssolen fritt spill. Der trenger lyset inn i alle skar
og revner opefter siden på Trollhetta, og selv over det svarteste og
mest blankslitte flåg ligger der en glans av gull, et stenk av solgull,
som skjelver og dirrer i varmen. Og se på snøflekke! De glitrer som
gull, og den årsgamle bre-is langt deroppe skinner irrgrønn som et
gammelt kirketårn.*

*Intet steds er vatnet skarpere grønt enn i Trolltjern. Intetsteds er
speilbilledet mere levende enn her, intet steds skifter billedet fortere i
lys og farve, i form og utseende, enn det speilbilledet man ser når man
ligger frempå stupet høit oppe og ser ned i Trolltjern, hvor små bølger
ringer sig for hver gang et isstykke løsner fra breen og glir ut i vatnet.
Hvilket motiv vilde det ikke være for en malers pensel å forsøke å
feste disse farver på lerretet? Og allikevel så er det, såvidt jeg vet,
ingen maler som har forsøkt sig på det; tilross for at der i byene er
likeså fullt av malere som det er av mygg på vidden.*

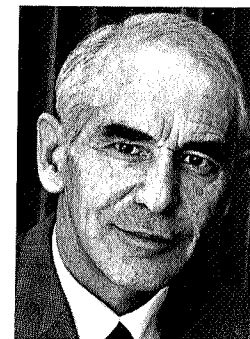
*Stadig nye fjell dukker op, de nærmeste omgivers bakteppe skif-
ter efterhvert som apostlenes hester bærer en fremover i Trollheimens
vidunderlige verden. Og selv om ryggsekken er tung og om foten kan
bli sår, så glemmer man alt dette når fjellets friske vind, duftende av
pors og kvæ, kjøler den svette panne.*

*Det er som et kjærtegn av selve mor natur, et kjærtegn som stryker
vekk alt som er vondt og sårt og gir helsebør både til legeme og til sjel.*

*Derfor, og nettop derfor, bør Trollheimen, fjellets store, vidunder-
lige eventyrverden, bli det naturlige utferds- og feriested i første
rekke for Trøndelagens ungdom, men også ungdommen fra andre
kanter av landet vil med rimelige utgifter, men med rikt utbytte,
kunne legge sin sommerferie til Trollheimen, eventyrverdenen mel-
lem Sør-Trøndelag og Møre.*

Fra Harald Langhelles artikkel «Trollheimen — fjellets store even-
tyrverden».

Eivind Kierulf til minne

De første tjenester Eivind Kierulf ytet Trondhjems Turistforening var vennetjenester. Vi som var kommet med i det første styret etter krigen, og tok fatt på gjenreisning og utvidelse av hyttene, visste om hans kyndighet, søkte hans hjelp og fikk den i fullt mon. Han ble levende interessert i foreningens arbeide med å fremme fjellvan-
dringen og ble formann og æresmedlem.

Arbeidsom, trofast og glad i de mennesker han møtte, bar han for-
eningens beste tradisjoner til siste fjelltur. Når Kierulf kom til en
hytte merket vi en egen glede hos betjeningen. De hadde lært at de
alltid kunne stole på ham, snakke ut med ham om sine små eller
store problemer som oppstår på en turisthytte i fjellet, og hjelp fikk
de. Han visste så mye både om arbeidet og om hyttene, kunne så me-
get og gjorde alt han kunne. Han hadde alltid tid, også når det gjaldt
å vise respekt for TT's mange venner. Derfor sluttet de også så tro-
fast opp om foreningens arbeide like fra syforeningen til vertskapet
på det fjerneste kvarter.

Eivind Kierulf var ingen stridens mann, men mot at fredningen i
Nedalen skulle oppheves og mot neddemmingen kjempet han til
siste skanse med den seighet som var et av hans særtrekk. Men kref-
tene mot naturvernet ble for sterke den gang, og han beklaget neder-
laget for turfolkets og TT's skyld.

Bare de som sto ham nær i arbeidet for TT's sak vet hvor meget
han ytet, han krevet mer av seg selv enn av andre. Hans kjennskap
til TT's organisasjon og virksomhet var fullstendig. Hans interesse
var usvekket i de mer enn 30 år han var tillitsmann og hans ord veiet
tungt over alt hvor TT's saker ble drøftet.

I rådet var han de senere styrers beste støtte. For de av oss som
har kjent alle som har ledet foreningen i dens snart hundreårige his-
torie, går Eivind Kierulf inn i rekken av foreningen store formenn.

Finn Kleven